

ROMÂNIA
TRIBUNALUL COVASNA
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr.

SENTINȚA CIVILĂ NR
Ședința publică din
PREȘEDINTE:
GREFIER:

În cadrul pronunțarea asupra acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulată de reclamanta SC SRL împotriva pârâtei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE COVASNA, pentru anularea deciziei emise de pârâtă.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, au lipsit părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Se constată că dezbaterile asupra fondului cauzei au avut loc în ședința publică din conform celor consemnate în încheierea de ședință din acea zi –parte integrantă din prezenta sentință, când instanța, în vederea deliberării, a amânat pronunțarea pentru azi,

Se constată de asemenea, că ambele părți litigante au formulat și depus la dosar concluzii scrise.

TRIBUNALUL

Prin acțiunea înregistrată în dosarul nr. astfel cum a fost precizată, reclamanta SC SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Covasna, anularea Deciziei nr. emise de pârâtă și a actelor administrative prin care s-au stabilit obligații de plată către bugetul statului și exonerarea de plata sumelor stabilite în sarcina sa.

Reclamanta a susținut că prin raportul de inspecție fiscală nr. s-a constatat că societatea, la înființare s-a înregistrat ca plătitoare de impozit pe venitul microîntreprinderilor astfel că s-au stabilit în sarcina sa obligații fiscale suplimentare în valoare de lei.

Societatea arată că în cauză nu au fost îndeplinite cerințele prevăzute de art.103, 104 din Legea nr.571/2003 astfel că, chiar de la începutul funcționării sale era obligată să se încadreze în categoria plătitorilor de impozit pe profit.

Prin Întâmpinarea depusă, pârâta a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată. Astfel, pârâta susține că societatea reclamantă, la înființare, s-a înregistrat ca plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderilor, după cum rezultă din adresa nr transmisă de Compartimentul Registrului contribuabilului din care rezultă că în perioada reclamanta a fost plătitoare pe impozit pe veniturile microîntreprinderilor. Acest lucru este întărit și de fisa sintetică pe plătitor din care reiese o declarație a societății pentru trimestrul III 2005 privind impozitul pe veniturile microîntreprinderilor în valoare totală de lei.

Contestatoarea nu a dovedit cu documente justificative că ar fi angajat pentru prima dată persoane în luna

Analizând actele și lucrările dosarului instanța reține în fapt următoarele:

Societatea reclamantă a fost controlată de organele fiscale care au întocmit raportul de inspecție fiscală înregistrat sub nr. În urma verificărilor efectuate s-a reținut că pe perioada –conform adresei emise de Compartimentul Registrul Contribuabilului- societatea a fost plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderilor astfel că societatea a calculat eronat impozitul pe venit datorat în perioada de referință. Baza impozabilă pentru anul lei rezultând, prin aplicarea cotei de 3% , conform art.107 din Legea nr.571/2003 un impozit de lei din care societatea a declarat și a plătit lei.

Pentru anul 2005 s-a calculat astfel un impozit suplimentar datorat de lei pentru care s-au calculat majorări în sumă de lei.

Pentru anii 2006 și 2007, organele de control au stabilit că societatea nu a calculat impozit pe profit deoarece a recuperat pierderea înregistrată în anul 2005. Pierderea înregistrată în perioada cât a fost plătitoare de impozit pe venitul microîntreprinderilor nu se poate însă recupera. Pentru acest motiv, organele fiscale au stabilit impozit pe profit suplimentar în sumă de lei pentru anul 2006, calculând majorări în sumă de lei, iar pentru anul 2007 un impozit suplimentar pe profit în sumă de lei, calculând majorări de lei.

Pe baza raportului de inspecție fiscală s-a întocmit decizia de impunere nr. prin care s-au stabilit impozit pe profit suplimentar în sumă de lei și majorări de întârziere de lei, precum și impozit pe veniturile microîntreprinderilor în sumă de lei și majorări de întârziere de lei. În total, în sarcina reclamantei s-au stabilit obligații fiscale de plată de lei.

Reclamanta a contestat pe cale administrativă raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere, contestația fiind respinsă prin Decizia nr.

În raport de actele administrative întocmite, instanța apreciază că acțiunea reclamantei este întemeiată pentru următoarele considerente:

Conform certificatului constatator depus la dosar, societatea s-a înființat la data de fiind înregistrată inițial la Registrul comerțului municipiului București sub nr.

La data întințării societatea s-a înregistrat la organele fiscale ca fiind plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderilor. Acest aspect nu este contestat de părți.

Luarea în evidență ca plătitoare de impozit pe venitul microîntreprinderilor nu opera însă automat, acest fapt era condiționat și de îndeplinirea altor cerințe.

Astfel, la art.103 din Codul fiscal se definește microîntreprinderea ca fiind persoana juridică română, care pentru a fi considerată ca atare trebuie să îndeplinească cumulativ cerințele prevăzute la lit.a-d din articol, printre care și cerința de a avea de la 1 până la 9 angajați.

Potrivit art.104 alin.1 din Legea nr.571/2003, impozitul pe venitul microîntreprinderilor este opțional.

Conform alin.3 din articol „o persoană juridică nou înființată poate opta să plătească impozit pe venitul microîntreprinderilor, începând cu primul an fiscal, dacă condițiile prevăzute la art.103 lit.a și d sunt îndeplinite la data înregistrării la registrul comerțului și condiția prevăzută la art.103 lit.b este îndeplinită în termen de 60 de zile inclusiv de la data înregistrării. Cerința de la lit.b este ce privind numărul de angajați.

Separat de opțiune exprimată , pentru a beneficia de prevederile legale privind plata impozitului pe venitul microîntreprinderii, societatea era condiționată de îndeplinirea tuturor cerințelor legale, inclusiv angajarea a cel puțin unei persoane în termen de 60 de zile.

Față de textul legal, *per a contrario*, în cazul neîndeplinirii cerinței de a avea angajați, în termenul legal, această opțiune rămânea fără obiect și astfel societatea nu mai

poate beneficia de cotele de impozitare prevăzute la art.107, aplicându-se regula generală, trebuind să fie considerată ca fiind plătitoare de impozit pe profit.

Problema care se impune în acest caz este de a ști dacă societatea reclamantă, în speță avea obligația de a anunța neîndeplinirea obligației de a angaja persoane, pentru a nu mai beneficia de aplicarea dispozițiilor legale privind impozitul pe venitul microîntreprinderilor ori organele fiscale urmau ca, în cazul în care nu se făcea nici o dovadă privind îndeplinirea cerinței prevăzute la art.103 lit.b din Legea nr.571/2003, să evidențieze automat că societatea, chiar dacă și-a exprimat opțiunea, era plătitoare a impozitului pe profit.

Codul fiscal nu face nici o precizare în acest sens.

Un raționament simplu, pe baza unei logici juridice, conduce la concluzia că organele fiscale nu puteau considera societatea ca fiind plătitoare de impozit pe venitul microîntreprinderilor în situația în care la declarația dată, prin care și-a exprimat opțiunea în acest sens, nu era anexată și dovada angajării unor persoane în termenul de 60 de zile de la înființare.

Ca urmare, în cazul nedepunerii acestei dovezi, organele fiscale trebuiau să facă mențiunile necesare în evidențele corespunzătoare cu privire la împrejurarea că societatea este plătitoare de impozit pe profit.

De altfel, cu privire la aplicarea art.103, 104 din Codul fiscal, la pct.6 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 se precizează clar și fără echivoc: „în cazul în care angajarea nu se realizează în termen de 60 de zile de la data eliberării certificatului de înregistrare, microîntreprinderea este plătitoare de impozit pe profit de la data înregistrării acesteia la registrul comerțului”.

După cum arată pârâta, organele de control au luat în considerare că societatea este plătitoare de impozit pe venitul microîntreprinderilor doar din adresa nr. emisă de DGFP Covasna prin care se comunica faptul că societatea reclamantă a fost plătitoare de impozit pe venitul microîntreprinderilor în perioada

După cum se arată în întâmpinare, dosarul fiscal al societății reclamante s-a pierdut pe parcursul schimbării sediului social, fapt care nu-i poate fi imputat societății.

Reclamanta a arătat că pentru lunile ianuarie- februarie 2005 nu a depus la finanțe declarația 100, iar pentru luna martie a depus declarația respectivă cu valoare zero, ceea ce însemna că nu avea de declarat contribuții salariale.

Pretenția pârâtei ca societatea să demonstreze că în cele 60 de zile de la înființare nu a avut angajați este absurdă. De principiu, nu se face dovada unui fapt negativ, care nu există.

Reclamanta a prezentat copii de pe contractele de muncă, înregistrate la ITM București, din care rezultă că a angajat persoane începând cu luna mai 2005.

Pe de altă parte, în urma verificărilor contribuțiilor datorate de angajator la asigurările sociale de stat și la asigurările de sănătate, organele fiscale nu au găsit nimic în neregulă. Aceste constatări nu se puteau face decât în raport de persoanele angajate și de evidențele ținute în acest sens. Ori plata contribuțiilor s-a făcut de la o anumită dată, dată de la care societatea reclamantă avea angajați. Sub acest aspect, organele de control și pârâta au păstrat o tăcere deplină.

De asemenea, împrejurarea că reclamanta a declarat pentru trimestrul II 2005 impozit pe veniturile microîntreprinderilor în sumă de lei nu are nici o relevanță.

Conform celor prezentate mai sus, societatea era considerată ca plătitoare de impozit pe profit de la data înființării ei.

Ca urmare a celor expuse, societatea reclamantă nu datora impozit pe venitul microîntreprinderilor pentru anul 2005.

Cât privește obligațiile suplimentare de plată, pentru 2006 și 2007, după cum rezultă din actele de control, aceste obligații au fost stabilite ca urmare a neluării în considerare a pierderilor pe anul 2005, dat fiind că s-a reținut calitatea societății de plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderilor, situație în care pierderile nu se puteau recupera fiscal.

Ca urmare a neîndeplinirii acestei calități, constatările referitoare la anul 2006 și 2007 rămân fără conținut.

Pentru considerentele expuse, se va admite acțiunea și se vor anula actele administrative emise în cauză, societatea urmând a fi exonerată de plata obligațiilor fiscale.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Admite acțiunea formulată de SC SRL împotriva pârâtei Direcția Generală a
Finanțelor Publice Covasna și în consecință:

Anulează Decizia nr. emisă de pârâtă și pe cale de consecință și raportul
de inspecție fiscală și decizia de impunere și
exonerează societatea reclamantă de plata oricăror obligații fiscale suplimentare.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică azi,

PREȘEDINTE

GREFIER